

A person wearing a hard hat is walking away from the camera down a long, narrow tunnel. The tunnel walls are made of concrete and show signs of wear and discoloration. The floor is wet and reflective. At the end of the tunnel, there is a bright light source, possibly an exit or a large opening. The overall atmosphere is dim and somewhat somber.

EEN ONGELUKKIG

TIJDSTIP

Tanja de Jonge

Een ongelukkig tijdstip

Tanja de Jonge

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode PLOT26, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Een ongelukkig tijdstip

Vanachter het raam van het lokaal kijkt Max naar de donkere wolken die zich samenpakken. Nog even en dan zal het gaan regenen. Zo voelt Max zich van binnen ook. Alsof hij elk moment kan gaan huilen. Hij probeert zijn paniek te onderdrukken. Hij moet rustig blijven, goed nadenken. Misschien is het gewoon toeval.

Zijn blik schiet naar zijn mobieltje. 10:29 uur, tijd voor wiskunde, maar zijn hoofd staat er niet naar. Dat van niemand trouwens. Iedereen is vol van het ongeluk van deze ochtend. Om vijf voor half negen, vlak voor het eerste lesuur werd Alwin voor de deur van de school aangereden door een vrachtwagen. Een half uur later werd hij weggevoerd in een ambulance. Sommige klasgenoten zagen het ongeluk gebeuren. Ze waren hartstikke overstuur. Het hele mentuur is opgegaan aan gesprekken erover.

Max' moeder is op dit moment op haar werk in het ziekenhuis. Max heeft haar meteen gebeld toen de ambulance wegreed. Ze beloofde een berichtje te sturen, zodra ze weet hoe het met Alwin gaat. Max houdt zijn hand op zijn toestel, zodat hij inkomende berichten kan voelen.

10:31 uur, de tijd gaat tergend langzaam. Als hij opkijkt, vangt hij een blik op van Maud. Ze heeft dezelfde conclusie getrokken als hij, dat ziet hij aan de angst in haar ogen. Zijn buik trekt samen van de spanning.

In gedachten ziet hij Alwins gezicht van afgelopen vrijdag. Hij was dolenthousiast over Mauds plan. Eerst zouden ze naar een frisseest gaan met zijn vieren, maar Maud zei dat ze daar al zo vaak was geweest en dat ze het saai vond. Daar was iedereen het wel mee eens. Toen opperde ze het plan om op haar kamer af te spreken. Haar ouders waren niet thuis. Ze hadden het rijk alleen. En als iedereen nu iets meenam, cola en chips en zo, dan konden ze eindelijk het spel spelen, zei ze geheimzinnig.

Max snapte er niets van. 'Waar had ze het over? Welk spel?'

'Maud zegt dat we geesten gaan oproepen,' legde Alwin uit, 'met een glas. Iedereen legt zijn vinger op dat glas en dan gaat het vanzelf draaien.'

'Ja hoor,' zei Max ongelovig.

'Maud zweert dat een geest het glas beweegt.'

'En jij gelooft dat?'

Alwin grinnikte. 'Nee, maar Maud wel. Laten we haar de stuipen op het lijf jagen.'

Maud had de gordijnen op haar kamer dichtgetrokken. Overal brandden kaarsjes; op haar bureau, op haar nachtkastje, op de plank bij haar spiegel. Het rook er naar wierook. Beetje een muffe geur, vond Max.

In het midden stond een tafel met vier krukjes. Daar zat Dagmar, Mauds oudere zus. Ze legde kaartjes in een cirkel op het tafelblad.

'Hoi,' zei Dagmar.

'Hoi,' zeiden Max en Alwin.

Max voelde zich nooit zo op zijn gemak met Dagmar. Ze zag er raar uit met die lange rokken en dat dreadlock-achtige haar. Op tafel lagen nu de letters van het alfabet, de cijfers 0 tot en met 9 en kaarten met daarop 'ja' en 'nee'. Midden in de cirkel stond een bierglas op zijn kop.

Max schrikt op van het getril tegen zijn hand. Eerst valt zijn oog op de tijd, 10:46 uur. Het gespannen gevoel in zijn buik neemt in hevigheid toe. Dan opent hij het bericht.

A. wordt geopereerd. Zijn toestand is kritiek. Kom maar snel naar huis straks. Ik ben er ook. Heb vanmiddag vrij genomen. Mama.
Max slikt. Onmogelijk dat Alwin misschien dood gaat. Dat kan niet, toch? Hij steekt zijn vinger op en vraagt of hij naar de wc mag. Bij de toiletten spettert hij water in zijn gezicht. Hij kijkt in de spiegel. Er lopen tranen over zijn wangen. Hij huilt niet alleen om Alwin, ook om zichzelf. Omdat hij bang is voor wat er gaat komen. Moet hij het in de klas vertellen? Moet hij meteen naar huis gaan? Of beter veilig binnen blijven?

Met een plechtige stem riep Maud de eerste geest op.
'Is er iemand aanwezig? Wie bent u?' Ze hadden allemaal hun rechtervinger op het glas gelegd. Er viel een stilte. Maud herhaalde iets luider: 'Is er iemand aanwezig? Wie bent u?' Max probeerde niet in de lach te schieten.
Toen begon het glas zachtjes te schuiven naar de overkant van de tafel, naar de D.
Alwin keek opzij. 'Duw jij?'
Max schudde zijn hoofd.
'Niemand duwt,' fluisterde Dagmar.
Het glas schoof terug naar het midden. Van daaruit zette het koers naar de A. Daarna nog eens naar de A en een N. DAAN.
'Dat is mijn broertje,' fluisterde Max. Hij voelde het bloed uit zijn gezicht trekken. 'Hij is vijf dagen na zijn geboorte gestorven. Zijn hersenen waren niet volgroeid.'
'Bent u de broer van Max?' vroeg Maud op gedragen toon. Het glas gleed naar het kaartje met 'ja' erop.
Maar dit kon toch onmogelijk de geest van zijn overleden broertje zijn?! 'Baby's kunnen niet spellen,' zei Max.
Alwin schoot in de lach. Max keek onzeker opzij.
'Het is niet echt, joh,' zei Alwin. 'Maud zit de boel te flessen. Ze wist allang dat jij een broer hebt gehad die Daan heette.'
'Wist jij dat ik een dode broer had?' vroeg Max aan Maud.
'Ja, maar ik heb niet tegen het glas geduwd, hoor.'
'Ik ook niet,' zei Dagmar. 'En ik wist ook niet dat jij een dode broer had.'
Het glas onder hun vingers begon nu heel snel te bewegen. Het maakte in razend tempo een tocht langs de letters. Verschrikt keken de vier toe. Dagmar schreef mee op haar kladblok. MAKEN JULLIE MIJ BELACHELIJK? stond er.
'Nee, geest,' riep Maud.
'Ja, geest!' riep Alwin. Hij lachte overdreven luid.
Dagmar fronste. 'Doe dat niet. Zo maak je hem kwaad!'
Nu kreeg Max weer lachkriebels door de ernstige blikken van Maud en haar zus.
Maud vroeg nerveus: 'Bent u een BOZE geest?'
Het glas schoot onmiddellijk naar 'ja'.
'Dus nu bent u ineens niet meer mijn broertje?' vroeg Max.
Het glas schoof naar 'nee'.
'Maar u bent toch wel doohood? Zeg alstublieft dat u wel echt dood bent,' smeekte Alwin.
Max giechelde.
Maud keek hen met een vernietigende blik aan. 'Jullie moeten het wel serieus nemen.'
'Waarom?' vroeg Alwin.
'Geesten houden er niet van als er met ze gespot wordt!' antwoordde Dagmar. 'Zo gebeuren er ongelukken.'
Het glas schoof naar 'ja'.

Max kwam niet meer bij. 'Kijk, hij is het met je eens!'

Het glas begon weer in snel tempo letters langs te gaan. Max schrok van de felheid waarmee het ging. Wie zorgde daarvoor? Was er echt een geest? Ook Alwin keek nu zorgelijk. Dagmar schreef weer mee. ALWIN 825 MAX 1059.

'Wat zei hij nu?'

'Alwin, acht, twee, vijf, Max, een, nul, vijf, negen,' las Dagmar.

'Wat betekent dat?' vroeg Max.

'Geen idee.' Ingespannen tuurde Maud naar hun vingers op het glas, maar er gebeurde niets meer.

Alwin stond op. 'Winnende cijfers voor de lotto zeker. Het is gewoon onzin!' zei hij. 'Ik heb er genoeg van. Ik vind het maar een stom spel. Ik ga eens kijken of er nog iets te beleven valt op dat frisseest. Ga je mee, Max?'

Max haalt diep adem en kijkt naar zichzelf in de spiegel op de jongenstoiletten. Het is toeval, besluit hij. Gewoon stom toevallig dat Alwin vanmorgen precies om 8.25 uur werd geschept door een vrachtwagen. Hij staart naar zijn mobieltje. Het is 10.58 uur. Even doorademen, denkt hij, over twee minuten is het ongelukkige tijdstip voorbij. Ik loop niet op straat om 10.59 uur. Ik ben veilig op school. Wat kan mij gebeuren?

Max laat langzaam de lucht uit zijn longen stromen. Ik maak me druk om niks. En ik moet terug naar de klas. Die van wiskunde zal wel denken waar ik blijf. Nog even haalt hij zijn hand door zijn haar, dan draait hij zich om, opent de deur en stapt de gang in. Meteen voelt hij een harde dreun tegen zijn schouder. Hij wil zich omdraaien, om te zien wat er gebeurt, maar hij wankelt, valt, en klapt keihard met zijn hoofd tegen de grond. Nog een halve seconde ziet hij het grijs van de vloer, dan valt zijn beeld weg.